

SPECIAL ATTENTION: Mr. Wagner
Translation Pool

MV
May 29
XIV/827 /a/

HUNGARY

<u>POLICE</u>	/2300/
<u>Confidants</u>	/2301/
<u>PRISONS AND CAMPS</u>	/2500/
<u>Prisons</u>	/2506/

YOUNG WOMAN WEAVER GETS ONE YEAR JAIL SENTENCE FOR
REFUSING TO ACT AS A POLICE INFORMER.

SOURCE GRAZ: A 26-year-old weaver who escaped in early April 1956. She related her own experiences and observations.

DATE OF OBSERVATION: May 1954 to February 1956.

ENGLISH SYNOPSIS: In May 1954, a police detective contacted source, made her sign a document and ordered her to spy on a woman living in POMAZ. After threatening her with ten years imprisonment if she failed to carry out her instructions, he tried to make her join the Party and promised her permanent employment with the police.

Having attempted to find a way out of her dilemma for some months, source finally refused to carry out orders and complained bitterly about the Regime. She was promptly arrested and sent to the ÁVH prison in BUDAPEST. A few days later, she contracted kidney trouble and had to be transferred to the prison hospital on the Mosonyi utca.

Her health restored, she was charged with slandering the Regime and betraying State secrets. Although the latter charge was dropped, she was eventually sentenced to a one year imprisonment and sent to the "Gyűjtőfogház."

Here, she shared a cell with fourteen other women, who went on a successful hunger strike to complain about overcrowding and bad treatment.

Life in source's cell was monotonous, the prisoners main recreations being the relation of the latest rumors e.g. "PETER Gabor has escaped from prison," and the annihilation of the everpresent flea population. Once monthly, when female prisoners were escorted to the baths, the male convicts threw them cigarettes, etc. as they passed underneath their cell windows.

/more/

Discharged in February 1956, source returned to POMÁZ, where she was told that the detective responsible for her misfortunes had also been arrested and sentenced to two years' imprisonment.

EVALUATION COMMENT: The methods used by the Hungarian Police to recruit informers are wellknown from earlier reports /e.g. VIENNA RFE Item No. 13489/52, STOCKHOLM RFE Item No. 10057/53 and MUNICH/B RFE Item No. 3434 /56./ The victims are singled out after a careful study of their environment. Very often the prospective informers have some "soft spot" on which the police can exert pressure, for example a minor trespass, the belonging to the category of potential opposers to the Regime etc. In some cases - as in the present one - the police speculate on the naiveté of their victims. See also TRIESTE RFE Item No. 1597/54 on very similar methods also used in Bulgaria.

All persons listed in this report are UNCONFIRMED except for Béla JONÁS /one of the most ruthless judges in Hungary; on April 12 1956 he meted out five death sentences in the trial of eleven "conspirators!/" and Károly NAGY /another dubious personality of the Hungarian judicature dealt with in PARIS RFE Item No. 8671/55/ RFE Item No. 4428/56 - the latest one on the BUDAPEST- "Gyűjtő" prison quoted a different person as commander of the prison.

The escape or attempted escape of Gábor PÉTER was already rumored in VIENNA RFE Item Nos. 8799 and 8832/55.

RFE Item No. 4428/56 described in a very similar manner the introduction of police-spies among prisoners.

The report demonstrates that the noisy insistence on more respect for "Socialist legality" /which started with Imre NAGY's "New Course" in July 1953 and is now revived by NAGY's condemner, RÁKOSI/ mitigated only the outward appearance of the grip of the police over the citizens. The fact that in his May 18 1956 speech Mátyás RÁKOSI added highly gratifying remarks for the Political Police to his promises of "strengthening the rule of law" sounds as a fresh reminder of the customary Communist tactics to counter more "democracy" and "debate" with the reinforcement of Police vigilance.

+ + +

Mariska szövőnő volt a BUDAPEST-Csillaghegy-i Lenáru-gyárban, ahová POMÁZról minden nap HEV-vel átjárt.

Első ízben 1954 májusában megszólította SINKOVSZKI György nyomozó, aki a SZENTENDRE-i rendőrségen teljesített szolgálatot. A férfi 32 éves, szőke haju, 170 centiméter magas, nős. Felesége

/more/

a POMÁZ-i Posztógyárban dolgozik, a család CSOLNOKon lakik. A nyomozó régebben ugyancsak a POMÁZ-i Posztógyárban dolgozott, mint munkás.

BESZERVEZÉSI KISÉRLET.

Detective Demands Informer Services.

SINKOVSZKI berendelte Mariskát a SZENTENDRE-i rendőrkapitányságon lévő hivatali szobájába. Itt az íróasztalon egy papírlapot tett eléje, de a rajta lévő írást eltakarta kezével. A leány akinek még soha nem volt ügye a rendőrséggel, aláírta a papírlapot. Azután a nyomozó elmagyarázta, hogy most ezzel rendőrségi szolgálatra kötelezte magát, ha jól dolgozik, pénzbeli jutalmat is kap. Első feladata X.X.X. POMÁZ-i lakos megfigyelése, aki borkereskedéssel foglalkozik, lakásán gyakran társaság is gyűlik össze és ott isznak.

Mariska hiába mondotta, hogy soha nem jár kocsmába, egész nap a gyárban dolgozik, nincs ideje más emberek dolgával törődni. SINKOVSZKI ekkor figyelmeztette, hogy ha bárkinek elmondja a köztük lefolyt beszélgetést, akkor tíz évre börtönbe kerül. Ő sem mondja el senkinek, hogy Mariska a rendőrség szolgálatában áll.

Két hét múlva megint találkoztak. SINKOVSZKI várta a HÉV. állomáson. Kérdezte, hogy mit tud a borkereskedőről? Mariska megmondotta, hogy nem járt utána az ügynek, mert nem borivó és nem akar senkinek ártani.

Ekkor azt javasolta SINKOVSZKI, hogy Mariska lépjen be a kommunista pártba és majd mint párttagot átveszik a rendőrség szolgálatába. A részletek megbeszélésére újra berendelte egyik napra a rendőrségre SZENTENDRE-re. Itt megint csak a pártba való belépésre unszolta és megbizta új feladattal, míg a párttagsági és a rendőrséghez való felvételi ügye elintéződik. Addig kötelessége a CSILLAGHEGY-i gyárban a munkások beszélgetését megfigyelni. Aki szidja a kormány, annak nevét jól jegyezze meg, amikor találkoznak mondja neki el az egész beszélgetés lefolyását. Mariska csak azt hajtogatta, hogy egyedül van a gépe mellett, a sok munka miatt nem is ér rá ebédelni, nem hogy mások beszélgetéseit meghallgatni. De SINKOVSZKI tovább erőszakoskodott és ragaszkodott ahhoz, hogy a leány figyelje a munkások és munkásnők beszélgetését. Az eredményt alkalmilag közölje vele, mikor a POMÁZ-i HÉV. állomáson találkoznak.

A beszélgetés közben bejött a szobába két másik polgári ruhás nyomozó, az egyik BARÁTH /fnu/ nevezetű. Mielőtt észrevették volna Mariskát, már BARÁTH azt mondotta: "X.X.X. Mária jól elintézte a rádióügyet." Azután suttogva beszéltek SINKOVSZKIVAL, majd eltávoztak.

/more/

Mariska és SINKOVSZKI találkoztak még néhányszor, de a lány mindig erősebben tiltakozott a kényszerítés ellen. Megmondotta, hogy azért fizetik a rendőrséget, miszerint az intézze el a nyomozásokat. Neki hagyjanak békét, ő nem ért a politikához, azonkívül senkit sem akar börtönbe juttatni, fene egye meg az olyan demokráciát, ahol egész hónapban csak 600 forintot lehet keresni a szövőgyárban.

Közben július 10-én Mariska elment CSOBÁNKARA a falusi bucsura. Elmentek egy vendéglő kerthelyiségébe, ott az egyik asztalnál ült SINKOVSZKI feleségével. A férfi már jól beborozott. Odaintette Mariskát asztalához és mikor az odalépett, felesége megszólalt: "Ez X. Mária?" - Mariska méregbe jött és jól megmondotta SINKOVSZKINAK, hogy milyen hivatali titoktartó, mikor feleségének elmondja a rendőrségi ügyeket, az meg a POMÁZ-i Posztógyárban mindenfelé híreszteli az ő nevét.

SINKOVSZKI ezután egy rendőrrel /NU/ be akarta kísértetni Mariskát a PEST-i ÁVH-hoz. A rendőr POMÁZ-ra való, ismerte a leányt és egyszerűen megtagadta SINKOVSZKI rendelkezését. "Én ismerem a leányt, semmi kifogás nincs ellene, ha maga akarja letartóztatni, kísérje maga az ÁVH-hoz." A részeg nyomozó ezután elállott szándékától.

Hónapokig nem mutatkozott, csak 1955 február elején megjelent a leány lakásán, de Mariska akkor nem volt otthon. Üzenetet hagyott hátra, hogy a leány jelenjen meg a rendőrségen SZENTENDREN és jelentkezzen nála. Mariska otthon megmondotta, ha SINKOVSZKI keresi, mondják meg neki, hogy semmiféle nyomozást ő el nem vállal, hagyják őt békében, ő nem akar spicli lenni, ilyen piszkos munkát nem fog végezni a kommunistáknak.

Mikor SINKOVSZKI újra megjelent a lakásban, Mariska megint nem volt otthon, de kellőleg kiszínezve megkapta az üzenetet.

A LETARTÓZTATÁS.

Arrested for Refusing to Cooperate.

Február 23-án délután Mariska éjjeli munkába utazott a HÉV-vel, az állomáson hozzálépett egy ismeretlen polgári ruhás ember, azt mondotta, hogy ő nyomozó és a leány menjen oda az állomáson szolgálatot teljesítő rendőrhöz. Mariska oda is ment, a rendőr /NU/ udvariassen megkérdezte, hogy van-e ráérő ideje. A leány megmondta, hogy munkába megy. A rendőr akkor tudtára adta, hogy másnap jelentkezzen a SZENTENDRE-i rendőrségen STELZ /fnu/ alhadnagynál.

Másnap délután el is ment a rendőrségre, ahol SINKOVSZKI fogadta és tudtára adta, hogy letartóztatja és átadja az ÁVH-nak. Vasuton be is kísérte BUDAPEST-re, utközben még rá akarta beszélni a leányt, hogy teljesítsen szolgálatot. "Még nem késő, még mindent jóvátehet, ha nem akar nekünk dolgozni, tíz évi börtönt fog kapni." "Ha én tíz évet kapok, akkor maga huszat kap" - válaszolta dacosan a leány.

/more/

A KÉK ÁVH BÖRTÖNE.
In ÁVH Detention.

Délután négy óra tájban megérkeztek a kék ÁVH Csokonay utcában lévő két emeletes épületébe. Itt Mariskát azonnal a pincében lévő 11-es számú cellába zárták, miután tüzetesen megmotozták, harisnyakötőjét, kabátjának övét és iratait elvették.

A cella két méter hosszú, 1.20 centiméter széles és két méter magas, szürkére festett vasajtáján kémlelőlyuk van. Az ajtó felett kis rácsos ablak van, ebben éjjel-nappal villanylámpa ég és a cellát megvilágítja. Az ablak drótbetétes vastag üvege kívül eltolható, az ablakon keresztül kap a cella némi meleget, mert csak a folyosón van gőzfűtőberendezés. A cellában csak egy keskeny alacsony faágy van, lábai a betonpadlóba vannak ágyazva. Csak egy darab rövid, keskeny matrac és két darab szürke pokróc tartozott a berendezéshez. A fehérre meszelt cella nedves és hideg.

A pince-folyosón 15-16 cella van, továbbá mosdó, zuhanyzó és WC. Ebresztő reggel ötkor van, utána egyenkint a mosdóba és a WC-re engedik a rabokat, majd megkapják a hig feketekávé, délben az ebédet és este hat óra tájban a vacsorát. Az étkezés gyenge rabkoszt, leginkább leves, főzelék, néha egy kis darab hus. Este kilenckor a rab lefekhet, nappal csak üldögélhet az ágyon.

Mariskát legelőször február 26-án vitték kihallgatásra, kihallgatója PILLAR /fnu/ ÁVH. százados volt, aki 35 év körüli, magas feketehaju, ragyás arcú. Részletesen kikérdezte, miért nem vállalta el SINKOVSKI megbízatását, mit mondott el odahaza az egész ügyből, milyen szavakkal szidta népidemokráciát. A kihallgatáson a százados rendesen viselkedett, a leányt nem bántalmazta.

A kék ÁVH őrszemélyzet rendes volt, csak egy tizedes /NU/ durvaskodott mikor a mosdóba kísérte. "Tegyé hátra a kezét" kiáltotta a leányra. "Nem teszem, mert a tiszthelyettes ur sem követelte tőlem azt, mikor kihallgatásra vittek." "Ugy bókán ruglak te büdös k., hogy az anyádba visszarepülsz - mondotta a tizedes. Közben kigyulladt a vörös lámpa fénye a folyosón, ami azt jelenti a folyosóról a rabot el kell tüntetni. Így az őrs gyorsan a mosdóba tuszkolta a leányt és rácsukta az ajtót. Ez a tizedes egyik délután 74 izben nézett be a figyelőlyukon. Mária szomjas volt, de inkább nem ivott vizet, míg a goromba őrs volt szolgálatban.

A szomszédos 10 és 9 számú cellában két fiatalabb férfi volt bezárva. Ezek figyelhették mikor van az őrs a folyosó távolabbi részén és beszélgettek. Felkapaszkodhattak a rácsos ablakra, amelyen nem volt üveg és úgy sutottgattak át egymásnak. "Lehasitották a füleket, de azután éss nélkül hozták a gyógyszert" mondotta az egyik.

/more/

A RABKÓRHÁZ.
BUDAPEST's Prison Hospital.

Mariska a nedves cellában annyira meghűlt, hogy vérsmedence-gyulladást kapott, így március első napjaiban a PEST-I VIII. kerület Mosonyi utcai rabkórházba szállították. Itt kezelték május 19-ig. Az orvosok /NU/ rendesek voltak; négy női rab feküdt egy szobában. A betegség ideje alatt PILLAR százados két ízben megjelent a kórházban és egy külön szobában folyt a kihallgatás, eredménye 14 oldalas jegyzőkönyv lett. Az első alkalommal egy magas barna férfi is /NU/ jelen volt a kihallgatáson, akire PILLAR százados azt mondotta "Az ügyész elvtárs." A férfi egy szót sem szólt csak mereven nézte a leányt.

Mikor Mariska meggyógyult, május 19-én visszavitték Pobeda gépkocsin a Csokonay utcai kék ÁVH börtönbe, itt a tizes számú cellába zárták. Csak egy napig tarották itt, május 20-án átvitték a Gyűjtőfogházba.

A BUDAPEST-I GYŰJTŐFOGHÁZ NŐI OSZTÁLYA.
The Women's Wing of the "Gyűjtőfogház" Prison.

A női rabok a Gyűjtőfogház a jobb oldali III. számú épülettömbjében vannak elhelyezve.

Mariska az első napon a "befogadó" cellába került, ez a földszinten van és a cella elhanyagolt, piszkos. Innen másnap a második emeleten lévő 255 számú cellába helyezték.

A csillag alakú börtönnek hat háromemeletes épülettömbje van, ezekben 8300 férfi és 360 női rab volt zsufoltan elhelyezve. Van még egy külön épület is a "kis fogház" ide leginkább a politikai foglyok kerülnek.

A fogház parancsnoka KERÉKES /fnu/ őrnagy, volt Beszkárt kalauz, 55-60 éves, azelőtt a Mosonyi uti toloncház parancsnoka volt, azt megelőzően a BARACSKA-i /Fejér megye/ rabgazdaságé. Itt KERÉKES egy izben a dolgozó rabokat ellenőrizte lóháton és egy rab cigány /NU/ vasvillával megszúrta a lovat, mire az megbokrosodott és ledobta lovasát. Az őrnagy akkor súlyosan megsebesült, homlokán nagy forradás van, nyakát ferdén tartja, mert csigolyája is megsérült. Csufneve "ferdenyaku."

A fogház őrszemélyzetéhez tartozik /NU/ törzsőrmester, csufneve "pislogó" és HELYHÓ Ferenc őrmester, aki valamikor SOROKSÁR-on volt valamilyen üzletvezető. A női körlet parancsnoka BAGÓNÉ /fnu/ törzsőrmester volt 1955 decemberéig.

/more/

A BÉRI TÁRGYALÁS

A Trial at the Bureau of State Security.

1955 június elején Mariskát behívták az egyik fogházi irodában és nő, /NU/, aki állítólag az ÁVH-hoz tartozik, átadta neki a vádiratot elolvasásra. A vád "rendszerellenes magatartás és államtitok megszegése" volt.

Június 14-én a Markó utcában a "Festmegyeri bíróságon" megtarott tárgyalásra rabszállító autón vitték Mariskát, több más rabbal együtt, akiknek ugye ugyanazon a napon tárgyalásra került. Nem voltak megbilincselve, egy fegyőr állott a kocsiban. A rabokat átadták a Markó utcai fogháznak és az ottani fegyőrök kísérték azokat a tárgyalásokra.

Mariska ügyét a JÓNÁS tanács tárgyalta, a két ülnök /NU/ férfi volt, az ügyész /NU/ magas sovány szőke nő, a hivatalból kirendelt védő HOLLOSI Aladár.

JÓNÁS Béla elnök középkorú és középtermetű barna férfi, aki arról hírhedt, hogy a legtöbb halálos ítéletet hozza, a rabok között az a hír kering, hogy JÓNÁS-nak BOGÁR Imre a hóhér az apósa.

A tárgyalás fél tízkor kezdődött, tanúk nem voltak megidéztve, Mariska előzőleg nem beszélhetett a védővel és alig értette meg a tárgyalás menetét, ami egy félóra alatt lejátsszódott. A védő igen rendes volt, beszédében kihangsúlyozta, hogy a terhelt anyja nélkül nőtt fel, bizalmi szoltálatra úgy akarták kényszeríteni. A POMÁZ-i községi tanács és a CSILLAGHEGY-i Lenárugyár bironyítványai szerint rendes munkásnő, aki nem élt erkölcstelen életet. A védő a terhelt felmentését kérte. Az ítélőhatal idejére az ügyész, a védő és a terhelt elhagyták a termet. Majd tíz perc múlva visszatérhettek és kihírdették az ítéletet, egy évi fogház büntetést róttak ki. Az ügyész súlyosbításért fellebbezett, a védő enyhítésért. Az ítélet nem vált jogerőssé, felterjesztették a Legfelsőbb Bírósághoz.

Mariskát bevitték a Markó utcai fogházba, ahol egy rendes fegyőr szalonját és kenyeret adott neki. Este felé a többi rabbal, akiknek tárgyalása szintén megvolt, visszavitték őket rabszállító autón a Gyűjtőfogházba.

TÁRGYALÁS A LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGON.

Retrial by the Supreme Court.

A Legfelsőbb Bíróságon, Fő utca 1 szám alatt 1955 augusztus 23-án délelőtt tartották meg a tárgyalást. Az elnök NAGY Károly volt, a két ülnök és az ügyész férfiak voltak. Meg-

/more/

jelent a védő HOLLÓSI Aladár ügyvéd is. Itt már bátrabban beszélt Mariska, hangoztatta, hogy ártatlanul keveredett az ügybe, rendesen dolgozott munkahelyén és a "demokrácia csak börtönt adott neki. A védő is megint Mariska ártatlanságát hangoztatta. A bíróság negyed óra alatt meghozott ítéletében úgy határozott, hogy az ítélet nincs eléggé megindokolva, azért visszatették az ügyet a JÓNÁS tanácshoz. NAGY elnök a tárgyalás után megkérdezte Mariskát, hogy van-e valami panasza. A leány elmondotta, hogy már 1955 február óta van börtönben, egyszer sem volt alkalma rokonokkal beszélni és csomagot sem kaphatott, noha cipője már leszakad a lábáról. NAGY elnök utasította, hogy kérzen azonnal a "gyűjtőfogházban" "rendkívüli levél" írására engedélyt. Ennek alapján meg is kapta a póstacsomagban a cipőt.

ÚJ TÁRGYALÁS A PESTMEGYEI BÍRÓSÁGON.
Sentenced for Slandering the Regime.

A JÓNÁS-tanács csak 1956 január 17-re tűzte ki a tárgyalás időpontját, délelőttre. A tárgyalás megkezdése előtt HOLLÓSI Aladár a védőügyvéd engedélyt kért, hogy a védettjével beszélhessen. JÓNÁS elnök erre az engedélyt meg is adta. Egy külön szobában beszélhettek, a védő tanácsolta, miszerint Mariska kérje, hogy orvos szakértő egészségi állapotát megvizsgálhassa.

Azután megkezdődött a tárgyalás, JÓNÁS-tanács elnök mellett a két ülnök más két férfi volt, mint az első tárgyaláson, az ügyész is most /NU/ férfi volt.

Amikor Mariskát kikérdezték, az előadta kérelmét, hogy orvos vizsgálja meg. Maga JÓNÁS tanácselnök ment és behívta a bírósági orvost, /NU/, aki a tárgyalóteremben megvizsgálta a leányt. A vizsgálat idejére a bíróság elhagyta a tárgyalási helyiséget.

Mikor újra megnyitották a tárgyalást, annak folyamán az orvos is előadta szakvéleményét és Mariskát gyári munka alól való felmentésre javasolta, mert szervezete a börtönben legyengült.

Az ítéletben Mariskát az "állami titok sértés" vádja alól felmentették, de azon sértő kifejezésért; "piszkos demokráciának nem dolgozik" egy évi fogház büntetésre ítélték, továbbá a rabtartás és bírósági költségek megtérítésére kötelezték. Ezt a büntetést 1956 február 24-vel letöltöttnek vették. Máriát nagyon elkeserítette az ítélet, mikor JÓNÁS megkérdezte, belenyugszik-e az ítéletbe, "nyelvelni" kezdett. Szemére hányta JÓNÁS-nak, hogy ilyen sokáig elhuzta a tárgyalás idejének kitűzését, a börtönben ártatlanul tönkrement, dolgozni nem fog tudni, és a bűnös SINKOVSKI György nyomozó szabadon garázdálkodik. Végül is belenyugodott az ítéletbe, az ügyész sem fellebbezett, így az ítélet jogerőssé vált.

A NŐI RABOK ÉLETE A GYÜJTŐFOGHÁZBAN.Monotonous Daily Life of Female Prisoners in the "Gyűjtőfogház."

A gyűjtőfogház női osztályának 255 számú politikai foglyok cellája négyszer-négy méter nagysága, három méter magas, nappal egy magasan fekvő rácsos ablak világítja meg, éjjel egy villanylámpa. A vasalt faajtón figyelőlyuk van. Fűtést a cellák körül vezetett két gőzvezetékes szolgáltatta.

Berendezése fejeként egy szalmazsák, két pohár, egy törölköző, egy kerek evőesze, kanál az egész cella részére, egy pléh mosdó, egy vizes kancsó, egy seprő, egy lapát, egy látkes vödör, egy alacsony fa szekrény, amiben a csomagokat tartották. Az ürülékes vödört napenként háromszor ürítették és három ízben hoztak friss vizet, a beosztott házimunkás nők.

Az elítélt rabok hosszú szürke szoknyát és blúz viseltek, valamint rövid harisnyát és bakancsot. Marička csak 1955 januárjában kapott rabruhát, mikor ítélete jogerőssé vált, addig saját ruháit viselte. Naponta reggel egy félórát sétára vitték őket, hetenként egyszer zuhanyfürdőt kaptak. A fehérneműt kéthetenként váltották.

Reggel hatkor van ébresztő, este kilenckor takaródó, mikor a cella világítását kioltják. Olvasni való könyvet nem adtak. Havonta egy lapot írhattak és félévenként egy három kilós csomagot kaphattak.

Az étkezés gyenge rabkoszt, reggel fekete pótkávé, délben leves és valamilyen főzelék, bab, borsó, krumpli, káposzta, hetente kétszer főtt tészta, néha pörkölt makarónival. Este valamilyen leves vagy főzelék, néha kolbász, vasárnap este kényér és lekvár. A kenyeret egy a fűtőcsövön kiélesztett kanál nyelével vagdalták el.

Aki beteg volt, azt elítélt raborvos /NU/ megvizsgálta, és valamilyen gyógyszert adott, egyébként ez az orvos durva volt a nőkkel.

A havibajos nők az egészségügyi fejezetnél egy kis csomag vattát kaptak, ami nagyon kevés volt.

A 255 számú cellában 1955 májusában kilenc nő volt, később számuk 14-re szaporodott. Nappal a szalmazsákokat a falmentén egymásra rakták, éjjel azonban aligfártak meg a szalmától. 1955 augusztusában éhségsztrajkot kezdtek a szűfolt ellenében miatt. Néhány fenyegették őket a fegyőrök, hogy erőszakkal megérettik őket. A második napon egy férfi /NU/, állítólag a minisztérium kiküldöttje jelent meg, ennek előadhatták panaszukat. Későbbben indítékkal akarta a női rabokat az éhezés abbahagyására rábírni, azonban ez nem sikerült. Végül csak öt személyt hagytak meg a cellában, a többiek a "Kis fogház" épületében helyezték el.

/more/

Panaszkodtak a cella rabjai arról is, hogy csak egy mosdótáljuk van és alsótestüket is abban mosták. Kaptak ekkor második mosdótólat is, továbbá két ágyat is, amiben az idősebbek fekhettek. A szalmazsákok szalmáját is kicserélték.

A börtönben az élet igen szánalmas volt, különösen amikor zsúfoltan voltak elhelyezve. Mindenki idegeskedett, fekvőhely is akkor alig jutott számukra a cellában. Már mindenki elmondotta a saját kis élettörténetét, de új hírek is kerültek a cellába, a házimunkások révén, akik biztak a politikai foglyokban és előttük mertek beszélni.

Ilyen hír volt 1955 október végén, hogy PÉTER Gábor, a hírhedt AVH-parancsnok, két jugoszláviai rabbal és egy börtönőrrel együtt megszökött a fegyházból. Valami történhetett akkor nap, mert a rabok is észlelték a börtönőrök idegességét, a reggelit is aznap csak fél tízkor kapták.

Ily későn kaptak novemberben is egyizben reggelit, akkor állítólag kilenc gyilkost akasztottak a fogház udvarán a hajnali órákban.

Néha a szomszédos közbüntényes cellából áthallatszott amikor a női rabok veszekedtek valamelyik felügyelőnővel. Egy izben így kiabált valamelyik: "Fogd be a szádát te ócska k., hiszen valamikor együtt striheltünk.."

A fegyelmezetlen rabokat magán vagy szigorított zárkába tették, néha kényszerzubbonyt is ~~húztak~~ rájuk. Közbüntényesek között voltak egészen elvetemült személyek is, egyik /NU/ gyermekét, fejébe szurt gombostűvel ölte meg, egy /NU/ másik, pióccát esetett a kisgyermekével és az abba belehalt.

SEBESTYÉNNé /fnu/ házi munkásnő, terhes női rabot /NU/ 1955 decemberében bakancssal fejbe vágott. A nő belehalt az ütésbe. Leváltották és bíróság elé állították még BAGÓNÉ törzsőrmester felügyelőnőt és /NU/ Joli nevű fegyőrnőt, mert ők biztatták fel a házimunkás SEBESTYÉNNét a rab megverésére, sőt neki a cella ajtót is kinyitották.

ÁRTATLAN FLÓRT ÉS APRÓ ESEMÉNYEK A BÖRTÖNBEN. Prison Flirting and Minor Incidents.

A női és férfi rabok szigorúan elkülönítve töltik napjaikat a börtönben, mégis valahogyan apró üzenetek, cédulák át kerültek a női rabokhoz.

etenként szerdán vitték őt és hat óra között a női rabokat fürdeni az udvaron keresztül egy másik épületrészbe. Ilyenkor a férfi rabok cellablakai alatt kísérték el őket. Megtörtént, hogy ezek cigarettát és gyufát dobtak le, ami papirosba

/more/

volt csomagolva, a férfi rabok a műhelyekben dolgoztak és módjuk volt cigarettához jutni. Néha egész doboz is lehullt, ami-be apró cédulán írt, kedves üzenetek voltak és egy ízben egy lepréselt árvácska virág is. A gyufához egy darabka gyújtódoboz részt is csomagoltak. A cigarettát a dohányosok közt elosztották, az üzeneteket boldogan olvasták.

Egy ízben a börtönőr észrevette a "lehulló ajándék"-ot: "Azonnal dobják el", kiáltotta a nők csoportjára. El is dobtak egy dobozt, de az nem a cigarettás doboz volt, hanem egy szalmával kitömött, még írott cédulával is felszerelt doboz, amit mindig magával vitt valamelyik nő, arra az eshetőségre, hogy a börtönőr észrevesz valamit. Egyik rab kitanítja a másikat az ilyen apró fogásokra.

A nők mindig akarnak varrni, ha a ruházatukon valami szakad, bár a tük után külön kutatnak a vizsgálatok alkalmával, mégis sikerül tüket elrejteni. Ha egyet elvesznek, a másik megmarad, mert ha egyik rab kiszabadul, társának visszahagyja a tü. Varrófonalként pokrócból kihuzott szálát használnak.

A padlómosáshoz csak egy darab rongyot adnak be, ami nem eléggé tisztítja a piszkot. A fürdőből elloptak egy surroló kefét és azzal tisztították a padlót, de a kefét is rejtegetni kell a szalmazsákban, mert elkoboznák.

Igen sok volt a bolha, néha a rabok naphosszat a bolhákat fogdosták és egy üres gyógyszeres üvegbe gyűjtve adták át a felügyelőnek. A bolhavadászat nem nehéz, mert igen sok van belőlük, nappal a pokróc szálai közé furják fejüket, de potrohuk kiáll és ott megfoghatók.

Igen kellemetlen a pléh ürülékes vederre ráülni, mert bevágja a combot. Eltörték a seprő nyelét, azt tették a vödörre és úgy ültek rá. Ezt a "kübli-fát" is rejtegették, mert azt is elkobozták volna.

Ollójuk nem volt, csak ritkán adták be a cellába a körmök levágására. Egy idősebb asszonyt /NU/, a kórházból hoztak be a fogházba vakbéloperáció után, noha a sebe alig volt begyógyulva. Körmei igen megnöttek a lábujjakon és nagyon fájlalta. Mariska betörte az ablakot, egy üvegdarabbal nyiszálta rövidre az asszony körmeit.

Egy "jehovás" asszony, /NU/, néha "agitálni" próbálta cellatársait. Azonban végképen levizsgázott akkor, mikor arról beszélt, hogy Krisztust nem keresztre, hanem fatörzszere feszítették fel. Az is elidegenítette a többiektől, mert azt mondotta: "Még a fiannak sem adnék vért átömlesztésre, mert azt a vallás tiltja." A "jehovás" egyébként rendes nő volt, a rabkoszt husadagját soha nem ette meg, hanem másnak adta.

/more/

A SZABADULÁS.
Discharge from Prison.

Mariska 1956 február 24-én szabadult, az előző napon betették a II. emeleten lévő 214 számú "szabaduló" cellába, ahol ágy, asztal és szék is volt, polgári ruháit és iratait is visszakapta. De mielőtt a szabaduló cellába került, lehivatták BAKOS kék ÁVH kihallgató nyomozó irodájába. Itt ez arról faggatta, hová rejtette a "jehovás" asszony hozzátartozói részére szánt levelet. Mariskánál nem volt levél, így nyugodtan tagadott és azt mondotta: "Különbben is én nem viszek ki levelet a "jehovásnak", mert az saját fiának sem adna vért, ha annak vérátömlesztésre volna szüksége".

Azután azt faggatta a nyomozó, hogy hová rejtette a magával vitt leveleket a januárban kiszabadult X.X.X. "Maguk azért vannak, hogy ezt kinyomozzák én nem tudok semmiről sem", - mondotta Mariska és BAKOS be is fejezte a kikérdezést.

Előzménye az ügynek az volt, hogy egy KOVÁCSné nevű foglyot szabadulás előtt mint besugót betették a politikaiak cellájába, de ezeknek feltűnt, hogy a mézes-mázos beszédével bizalmukba akar férkőzni. "Nyuszikám így, nyuszikám úgy," volt a szavajárása. Mariska látva ezt, néhány nap elteltével kopogtatott az ajtón, éppen HELYHÓ Ferenc őrmester volt szolgálatban. Kérte, hogy négy szemközt hallgassa meg mondanivalóját, mire az őrmester kieresztette a leányt a folyosóra. Az ott megmondotta, miszerint KOVÁCSné mint besugó van közöttük és ők megverik. Az őrmester nem is a rabokra, hanem az ügyetlen KOVÁCSnéra lett dühös és azonnal belépett a cellába: "Szedje össze a cuccát" kiáltotta a nőre és egy más cellába helyezte. A leleplezett besugó még szabadulása után is haragudott Mariskára. Telefonon felhívta a börtönt és bemondotta, hogy a leány DEÁKNé rokonsága részére visz levelet. A telefonbeszélgetésről Mariska az egy házimunkásnő /NU/ révén szerzett tudomást, aki éppen akkor az irodát takarította és egyik börtönőr valamint KOVÁCSné közt lefolyt beszélgetést hallotta.

X.X.X. tényleg vitt ki magával 27 apró cédulát, amiken rövid üzenetek és címek voltak felírva. Az üzenetek részben a házimunkásnők közvetítésével kerültek X.X.X.-néhez, aki azokat két cipője béléskébe ügyesen elrejtette. A börtön vezetőség valahogyan utólag mégis tudomást szerzett az ügyről, de már csak akkor, amikor X.X.X. elhagyta a fogházat.

Mariska 1956 február 24-én elhagyta a fogházat, egy fogházór /NU/, az ajtóban utána szólt: "Azután vigyázzon nehogy megint ide kerüljön." "Nem is kerülök többé ide, ahol az embereket úgy kezelik, mint az állatokat" - válaszolta a leány.

/more/

Mikor a fogházból a villamos megállóhoz ment, ott egy férfi /NU/ megszólította; "Láttam mikor kijött a fogházból, én is jól tudom mit jelent az, börtönben ülni. Magam is egy évig voltam ártatlanul az ÁVH rabja, - mondotta a férfi és tovább ment.

Mariska visszatért POMÁZra és meneküléséig ott lakott. Otthon hallotta, hogy SINKOVSZKI György nyomozót a SZENTENDRE-i rendőrségtől elbocsájtották és a bíróság két esztendei börtönbüntetésre ítélte. Mariska azt gondolja, hogy SINKOVSZKIt az övele szemben elkövetett tette miatt ítélték el.

End

TRANSLATION

/ June 11 1956/

ITEM No. 5499/56

SPECIAL ATTENTION: Mr. Wagner

SN
May 29
XIV/827/a/

HUNGARY

<u>POLICE</u>	/2300/
<u>Confidants</u>	/2301/
<u>PRISONS AND CAMPS</u>	/2500/
<u>Prisons</u>	/2506/

YOUNG WOMAN WEAVER GETS ONE YEAR JAIL SENTENCE FOR REFUSING TO
ACT AS A POLICE INFORMER.

SOURCE GRAZ: A 26-year-old weaver who escaped in early April 1956. She related her own experiences and observations.

DATE OF OBSERVATION: May 1954 to February 1956.

EVALUATION COMMENT: The methods used by the Hungarian Police to recruit informers are well known from earlier reports /e.g. VIENNA RFE Item No. 13489/52, STOCKHOLM RFE Item No. 10057/53 and MUNICH/B RFE Item No. 3434/56./ The victims are singled out after a careful study of their environment. Very often the prospective informers have some "soft spot" on which the police can exert pressure, for example a minor trespass, the belonging to the category of potential opposers to the Regime etc. In some cases - as in the present one - the police speculate on the naiveté of their victims. See also TRIESTE RFE Item No. 1597/54 on very similar methods also used in Bulgaria.

All persons listed in this report are UNCONFIRMED except for Béla JONAS /one of the most ruthless judges in Hungary; on April 12 1956 he meted out five death sentences in the trial of eleven "conspirators"/ and Károly NAGY /another dubious personality of the Hungarian judiciary dealt with in PARIS RFE Item No. 8671/55/ RFE Item No. 4423/56 - the latest one on the BUDAPEST- "Gyűjtés" prison quoted a different person as commander of the prison.

The escape or attempted escape of Gábor PETER was already rumored in VIENNA RFE Item Nos. 8799 and 9832/55.

/more/

After two weeks they met again. SINKOVSKI waited for her at the local railway station. He inquired what she had found out about the wine merchant. Mariska replied that she did not do anything in the matter, she never drank alcohol and did not want to cause harm to anyone.

The detective tried to persuade her to join the Communist Party, saying that as a Party member the police would give her permanent employment. He told her to visit him at his office at the police station. During that visit he tried to persuade her again to join the Communist Party, and gave her another assignment until her Party membership and employment by the police was settled. She had to inform him on the conversation of the workers at the CSILLAGHGY factory. She had to memorize the names of those who abused the regime and give him the whole conversation next time they met. Mariska told him that she worked alone on a machine, had no time even for her lunch, not to mention listening to the conversation of others. But SINKOVSKI pressed her more and more to watch her workmates. She had to report to him on the result when they met next at the station in ROMAN.

During the conversation, two detectives in civilian clothes entered the room. One was called BARATH /nu/. Before noticing Mariska, BARATH said "Maria X.X.Y. did a swell job on the radio case." They whispered something else with SINKOVSKI, then left the room.

Mariska and SINKOVSKI met several times after this, but the girl protested even more strongly against pressure. She told the detective that the police were paid to do their own investigations. They should leave her alone, she did not know anything about politics and did not want to send anyone to jail, ^{and} to hell with such a democracy where a weaver was able to earn only 600 forint per month.

Meantime Mariska visited BOORNYA fair on July 10. She and her friends went to restaurant, where she saw SINKOVSKI at one of the tables, with his wife. The detective had already had quite a lot to drink. He called Mariska to his table, and his wife asked "Is this Maria X.X.Y.?" Mariska got angry and told the detective in plain language, that he could not keep official secrets and told every police case to his wife, who, on her part, had spread Mariska's name throughout cloth factory in ROMAN.

SINKOVSKI wanted to arrest Mariska and send her to the AVH in BUDAPEST with a policeman /NO/. The policeman was

from him and knew the girl well and simply refused to carry out LITKOVSKI's orders. "I know the girl," he said. "There is nothing against her. If you want to arrest her, take her to the State Security Authorities yourself." The drunken detective gave up his plan.

For months they did not meet again. At the beginning of February 1955 called at her apartment, but she was not at home. He left a message telling her to see him at the CENTRAL police station. Mariska left a message at home in case LITKOVSKI returned, that she was not taking up any kind of investigating work and they should leave her alone; she would not become an informer or do dirty work for the Communists.

Next time LITKOVSKI went to her parents Mariska was again out, but he got her message well enough, even with some additions.

Arrested for Refusing to Co-operate.

On February 23, Mariska, who was on night duty, was boarding the local train in the afternoon when suddenly an unknown man in civilian clothes stopped her and said that he was a detective and that she should come to the policeman stationed at the railway station. Mariska did what he told her and the policeman asked her politely if she had some free time. She answered, that she was just going to work. The policeman told her to report next day first lieutenant LITKOVSKI /fnu/ at the CENTRAL police station.

She reported and was told by LITKOVSKI that she was under arrest and would be handed over to the MVD. He travelled up with her to BUTKOVSKI and tried to persuade her to work for the party. "It is not late yet, but if you refuse you will be imprisoned for ten years." "If I get ten years you will get 20," was the stubborn reply.

In State Security Detention

They arrived at the Csokonay Street of the blue State Security Authorities at 1600 hours. Mariska was shut up in the No. 11 cell after having been thoroughly searched, and her garter, belt and documents taken away.

The size of the cell was 2 m x 1.20 m and two meters high, with a spy-hole in the grey iron door. There was a small barred window above the door in which an electric bulb was on continuously. The thick glass window was opened and closed from

/more/

outside, and through it the cell received some heat from the central heating in the corridors. The only furniture in the cell was a narrow and low wooden bed, its legs encased in the cement floor, with a short mattress and two grey blankets. The white-washed cell was damp and cold.

The corridor in the basement comprised 15 or 16 cells, wash-room and toilet. The prisoners were wakened at 0500 hours and allowed to wash one by one. Then they were given breakfast cold black-coffee. Lunch was at noon, supper at 1800 hours. The food was very poor, mostly soup and vegetable, occasionally a small piece of meat. The prisoners were allowed to lie down at 2100 hours, but during the day they had to sit on the bed.

Source was first questioned on February 26 by PILLAR, a State Security captain; a 35-year-old, tall, black-haired man with a pock-marked face. He asked her in great detail why she refused the assignment offered by SINKOVSKI, what she told her family about the whole matter and with what words she abused the people's democracy. The captain was reasonable with her during the interrogation.

The blue State Security guards also behaved well, with the exception of a corporal who was rough with her when he accompanied her to the wash-room. "Put your hands back," he shouted at the girl. "I won't put them back as the sub-officer did not make me do it." "I will give you such a kick in the ankle, you filthy whore, that you will fly back into your mother" he answered. In the meantime the red light in the corridor went on which meant it should be cleared of prisoners. The corporal pushed her into the wash-room and locked the door. One afternoon the same man looked through the spy-hole 74 times. She was thirsty but preferred not to drink while the rude guard was on duty.

Two youngish men were imprisoned in the neighboring cells, Nos 9 and 10. They waited until the guard was at the other end of the corridor, then hoisted themselves up to the barred window and whispered to each other. One said: "They cut my ear off and then quickly brought a doctor."

BUDAPEST Prison Hospital

Source contracted inflammation of the kidney from the damp cell and at the beginning of March was taken to the BUDAPEST VIII. Mosonyi-Street Prison Hospital. She stayed there until May 19. The doctors were decent. There were four women prisoners

/more/

to a room. During this time captain WILLAR came to see her twice. The interrogation took place in a separate room. Its outcome was a 14 page report. At the first interrogation in the hospital a tall, brown-haired man was also present, to whom captain WILLAR referred as "comrade attorney." The man did not utter a word, just looking at the girl stiffly.

When source recovered she was taken back to prison in a Tobeda car. She was shut up for one day in No. 10 cell. On May 20 she was transferred to the Concentration Prison.

The Women's Wing of the Concentration Prison

The women prisoners occupy the No. III. wing on the right. On the first day source was put in to the 'admission' cell on the first floor, which was neglected and dirty. The next day she was put in No. 255 cell on the second floor.

The star-shaped prison consists of six three-story buildings; packed with 3,300 men and 360 women prisoners. There is also a separate 'small prison', occupied by political prisoners.

The commandant of the prison is Major KERNAN, former ticket collector at the Metropolitan Transport Company of BUDAPEST. He is 55 to 60 years old. Before his present job he was commandant of the Mosonyi Street detention barracks, and prior to that of the BUDAPEST compulsory labor farm. On one occasion he was supervising the prisoners on horseback when one of them, a gypsy, stabbed his horse with a pitchfork. The horse bolted and threw him. The major was seriously hurt; there is now a big scar on his forehead and he holds his neck bent as his spine was injured. His nickname is 'bent-necked'.

Other members of the staff were a sergeant major /N/ nicknamed "the blinker", and major Ferenc HILK who was a kind of shop manager in CONCENTRATION. The commandant of the women's section was, up to December 1955, woman Sergeant-Major BAGO /fmr/.

A Trial for Betrayal of State Secrets

At the beginning of Jan. 1956 source was summoned to the prison office and a woman /NU/, said to be a member of the State Security Administration, handed her an indictment to read. The charges were: "anti-regime behavior and betrayal of state secrets."

/more/

Source and several fellow prisoners were taken to the County Court of 1937, in Marko Street, for the hearings on June 14. They were not hand-cuffed but were accompanied by a guard. The prisoners were handed over to the guards of the Marko Street prison, who went along with them to the hearing.

Source's case was dealt with by the JONAS Council; the two assessors were men /NU/ and the attorney /NU/ was a tall, thin, fair woman. The State-appointed council for the defense was Aladar HOLLOSI.

Bela JONAS, the presiding judge, middle-aged, brown-haired, of average height and notorious for bringing the highest number of death sentences. It was rumored among the prisoners that JONAS's father-in-law was Imre BIGAR, the hangman.

The hearing started at 0930 hours. No witnesses were called and source was forbidden to speak to her defending counsel prior to the hearing. She was hardly able to follow the procedure, which lasted only 30 minutes. HOLLOSI was very fair, emphasized in his defence that the accused was brought up without a mother and the State Security Authorities tried to force her against her will to become an informer. According to reports from the 18th district council and the GALLAGHER textile factory she was a good worker and lived a moral life. Counsel asked for her acquittal. While the verdict was deliberated, the Public Prosecutor, counsel and accused left the court. After ten minutes they returned to hear the sentence, which was one year's imprisonment. The Public Prosecutor appealed against the leniency of the sentence, defending counsel for **extenuation**. The sentence did not become absolute but was forwarded to the Supreme Court.

Source was taken to the Marko Street prison, where a decent guard gave her bacon and some bread. Toward evening she was taken back in a prison van, together with the other prisoners whose hearings took place on the same day, to the Concentration Prison.

Retrial by the Supreme Court.

The hearing of the Supreme Court was held in No. 1 No. Street, in the morning of August 23 1955. The presiding Judge was Ferenc NAGY, the assessors and the Public Prosecutor were men. Aladar HOLLOSI was also present. Source was bold at this time and said that she was innocently involved in this case, she worked hard at the factory and was a good worker and all democracy

/more/

offered her was a prison sentence. Counsel again emphasized source's innocence. The verdict, brought in 15 minutes, was that the sentence was not justified and the case would have to be retried by the JONAS council. After the hearing, the presiding judge NAG asked source if she had any complaints. He told him that since her imprisonment she had **had no** opportunity to see her relatives or receive parcels, although her shoes were worn out. NAG told her to ask immediately for permission at the concentration prison to write a "special letter." Subsequently she received a pair of shoes by post.

Sentenced for Slandering the Regime.

The JONAS council fixed the date of the next hearing for January 17 1956. Before the hearing, HOLICZ asked permission to speak to his client, which was granted. They were able to talk in a private room, where counsel advised her to ask for a medical examination.

The two assessors at the hearing were not the same as previously. This time the public prosecutor was a man /NJ/.

When source was questioned, she asked for a medical examination. The Presiding Judge himself went to fetch the court doctor /NJ/, and the court was cleared while he examined her.

The hearing was resumed, the doctor made his report and suggested source's exemption from factory work as her general state of health had deteriorated in prison.

Source was cleared from the accusation of betraying state secrets, but for slandering the Regime and using the sentence "I am not working for a dirty Democracy" she was sentenced to one year's imprisonment and also ordered to pay costs. This sentence was considered as completed on February 21 1956. Source took the sentence in a hard way and when JONAS asked her if she accepted the judgment she started to "talk back" to him. She blamed him for delaying the hearing, complained that her health was ruined in prison and she would be unable to work, while the real criminal, BINKOVSKI, was still free. Finally she accepted the verdict, the attorney did not appeal again, and the sentence was made absolute..

Monotonous Daily Life of Female Prisoners in the "Gruftofogha."

Number 255 cell in the women's section of the Concentration

/more/

Prison, for political prisoners, was 4 x 4 meters and 3 meters high. Light came from a high, barred window, and at night from an electric bulb. There was a spy-hole in the door. Two pipes round the cell's wall supplied the heating.

The equipment consisted of a straw mattress, two blankets, one towel, one bowl, one spoon per head; a common tin wash-basin, one water jug, one broom, a dust-pan, an excrement pail, and a low wooden cupboard for the mess-tins. The women prisoners on duty emptied the pail three times a day and at the same time brought fresh water.

The condemned prisoners wore long gray skirts and blouses, socks and strong shoes. Source had to wear prison uniform from January 1956 onwards only, when her sentence became valid. Every morning they were taken for a 30-minutes walk. They took a shower once a week and changed their underwear once every two weeks.

Reveille was at 0600 hours, lights-out at 2100 hours. No reading matter was permitted. They were allowed to write one post-card per month and to receive a three kilogram parcel every six months.

The food was bad: ersatz coffee in the morning; soup and some kind of vegetable at noon /beans, peas, potatoes, cabbage, noodles twice a week, occasionally stew with macaroni/; in the evening a soup or vegetables, sometimes sausage. Sunday supper consisted of bread and jam. The prisoners cut the bread with a spoon sharpened on the heating pipes.

The sick ones were attended by a doctor, a fellow prisoner /NU/, who gave them medicaments. This doctor handled the women roughly. Menstruating women received a small packet of cotton wool from the health officer, which was insufficient.

Up to May 1955 the number of women in cell 255 was nine, later it increased to 14. During the day the straw mattresses were stacked near the wall, at night there was hardly room for them on the floor. In August 1955 they started a hunger-strike in protest against their cramped quarters. The guards' threats to feed them by force, had no effect. On the second day of the strike, a man /NU/ said to be a representative from the Ministry appeared and listened to their complaints. First he tried to persuade the women by promises to end the strike, but he did not succeed. Finally, only five prisoners were left in the cell, the rest were transferred to the 'small prison'. They also complained about having only one wash-basin.

/more/

Another was provided. Two beds were provided for the older prisoners, and the straw in the mattresses was changed.

Prison life was miserable, especially when they were overcrowded. Everyone was jumpy, there was hardly any space to lie down in the cell. They all told their life stories, and they also received news from workmen round the house, who trusted the political prisoners: for example, that at the end of October 1955 Gabor T. had escaped, together with two Yugoslav prisoners and a prison guard. Something must have happened on that day, as the prisoners sensed the guards' nervousness and did not receive breakfast until 0930 hours. Breakfast was also late in November, when it was rumored that nine murderers were hung in the prison yard.

From the adjoining cell, occupied by common criminals, quarrels could be ~~overheard~~ ^{overheard}. A prisoner once shouted to her guard: "That's your trap, you old whore. I remember when we were street-walking together..."

Undisciplined prisoners were put into solitary confinement, sometimes with strait-jackets. Among the common criminals were depraved persons. One of them killed her child by pricking needles in his head. Another fed her child with leeches, from which it died.

A woman cleaner named SUBBUTIN /Inu/ hit a pregnant prisoner on the head with a boot, from which the woman died. SUBBUTIN was dismissed and taken to court together with sergeant-major BAGO and a prison guard whose first name was Jöli, as they had encouraged SUBBUTIN to beat the pregnant woman, even opening the cell door for her.

Prison Flirting and Minor Incidents.

Although men and women prisoners were strictly separated from each other, small messages and letters somehow reached the female prisoners.

Each week, on Wednesdays, between 1700 and 1800 hours, the women were taken for a bath to the other part of the building. On these occasions they had to march under the windows of the men prisoners, who often dropped cigarettes and matches, wrapped in paper, from the windows. The men who worked in the work-shops had a chance of getting cigarettes. Once in a while a whole package was dropped with a kind message or a pressed flower. A piece of the matchbox was usually wrapped with the matches. The cigarettes were distributed among those who smoked and the messages made the women happy.

/more/

Once a guard noticed a "gift" dropped from the window. "Throw it away at once!" he shouted. The box was thrown away, but it was not the one containing the cigarettes -- it was another one filled with straw which the women carried with them for such eventualities. One prisoner tells the other about such little tricks.

Women always wished to repair their dresses, and succeeded in hiding their needles from the guards. If a prisoner was released, she always left her needles to her cellmates. For sewing, they used thread pulled out of the blankets.

Only a piece of rag was given for washing the floor, and it did not remove the dirt. They stole a scrubbing brush from the bathroom, which had to be hidden in the straw mattress or it would have been confiscated.

There were a great many fleas. Sometimes the prisoners spent days catching and collecting them in an empty medicine bottle, which they handed over to the warden. It was not difficult to catch the fleas, there were so many in the mattresses.

The excrement pail was painful as its sharp edges cut into the flesh. They broke the broom-stick and put it on top, but even this stick had to be hidden or it would have been confiscated.

They had no scissors for cutting nails. An elderly woman was brought to the prison after an appendicitis operation, though her wound was hardly healed. Her toes were very long and painful. Mariška broke the window and chiselled the nails with a piece of glass.

A woman, who belonged to the sect Jehovah's Witnesses, tried to make propaganda among the prisoners. It was the last straw when she claimed that Christ was not crucified but nailed to a tree-trunk. No one believed her. In addition, she said, "I would not give blood to my own son even, because this is forbidden by religion." Aside from these statements, she was a decent woman, who never ate her meat ration but gave it to others.

Discharge from Prison

Mariška was released on February 24 1956. On her last day she was taken to the "Discharge" cell, /second floor, no 214/. There was a bed, a table and even a chair in the cell and she

/more/

got back her civilian clothes and documents. She was called to the office of the blue VH investigator BAKOS, who questioned her on where she had hidden the letter sent by the "Jehovah" woman to her family. It was easy for Mariska to deny this charge because she had no letter. She said: "I would not have taken a letter from the "Jehovah" woman anyway, because she would not give blood to her own son."

The investigator continued to question Mariska: where were the letters hidden which XX, released in January, took out with her? "It is your duty to investigate, but I don't know about anything" was Mariska's retort. BAKOS asked no more questions.

The events that led up to these questions were that a Mrs. KOVCS, a prisoner soon to be released, was taken to the cell of political prisoners to act as an informer. The prisoners noticed that she wished to win their confidence with her sugar approach: "My honey here, my honey there." Hearing her, Mariska one day knocked on the door while Sergeant Ferenc HOLYHO was on duty. She asked to have a confidential word with him and the sergeant opened the door and let her into the corridor. Here Mariska told him that Mrs. KOVCS was an informer and would be beaten by the other prisoners unless taken away. The sergeant became very angry with the clumsy KOVCS woman and instantly opened the door of the cell. "Collect your belongings," he ordered, and put her into another cell. The unmasked informer was angry with Mariska even after her release. She rang up the prison and said that Mariska would be taking letters for the family of Mrs. XX. Mariska heard about the telephone talk by a maid who cleaned the office and had overheard the whole conversation between Mrs. KOVCS and the AVH.

In fact, Mrs. XX really took with her 27 notes containing short messages and addresses. Partly these messages came to Mrs. XX by the maids, who hid them in their shoes. The prison management, however, somehow got wind of it, but only after Mrs XX has left prison.

Mariska was released on February 24 1956 and one of the guards called after her: "Take care not to have to return here!" "I am sure I won't return to a place where human beings are treated like animals," replied Mariska.

On the way to the street-car stop she was addressed by a man: "I saw you leaving the prison. I know well what that means because I too, was innocently imprisoned by AVH for a year." After this remark he continued on his way.

/more/

Mariska returned to POMAN, where she lived until her escape. She heard that investigator György SINKOVSKI had been dismissed from the SLENTENDRE police station and sentenced to two years' prison. She thinks that SINKOVSKI was sentenced for what he did to her.

End